

MAA- JA METSÄTALOUSVALIOKUNNAN LAUSUNTO 1/2008 vp

Valtioneuvoston selvitys komission tiedonannosta Euroopan parlamentille ja neuvostolle — YMP-uudistuksen "terveystarkastukseen" valmistautuminen

Suurelle valiokunnalle

JOHDANTO

Vireilletulo

Suuri valiokunta on 12 päivänä joulukuuta 2007 lähettänyt valtioneuvoston selvityksen komission tiedonannosta Euroopan parlamentille ja neuvostolle — YMP-uudistuksen "terveystarkastukseen" valmistautumisesta (E 120/2007 vp) maa- ja metsätalousvaliokunnalle mahdollisia toimenpiteitä varten.

Asiantuntijat

Valiokunnassa ovat olleet kuultavina

- vanhempi hallitussihteeri Kari Valonen, maa- ja metsätalousministeriö
- johtaja Sami Iltanen, Maaseutuvirasto
- valvontapäällikkö Ulf-Erik Häggvik, Pohjanmaan TE-keskus

- osastopäällikkö Esko Koskenkorva, Pohjois-Pohjanmaan TE-keskus
- osastopäällikkö Risto Skyttä, Varsinais-Suomen TE-keskus
- professori Jyrki Niemi, MTT Taloustutkimus
- kehityspäällikkö Ari Enroth, ProAgria Maaseutukeskusten Liitto
- tutkimuspäällikkö Simo Tiainen, Maa- ja metsätaloustuottajain Keskusliitto ry
- puheenjohtaja Holger Falck, Svenska Lantbruksproducenternas Centralförbund SLC
- edunvalvontapäällikkö Riitta Brandt, Valio Oy.

Lisäksi kirjallisen lausunnon ovat antaneet

- Pohjois-Karjalan TE-keskus
- Pohjois-Savon TE-keskus
- Elintarviketeollisuusliitto ry

VALTIONEUVOSTON SELVITYS

Ehdotuksen pääasiallinen sisältö

Yleistä

— Tiedonannossa esitetyt toimenpiteet kohdistuvat yhteisen maatalouspolitiikan suorien tu-

kien järjestelmään, markkinatoimenpiteisiin sekä maaseudun kehittämistoimenpiteisiin.

— Tiedonannossa keskitytään toimenpiteisiin, jotka voitaisiin aloittaa tällä rahoituskaudella (2007—2013). Vuoden 2013 jälkeiseen aikaan viitataan vain muutamissa kohdissa.

Suorien tukien järjestelmä

— Komissio ehdottaa tiedonannossa, että jäsenmaille annettaisiin mahdollisuus muuttaa valitsemaansa tilatukimallia kohti tasatukimallia vuosina 2009—2013. Terveystarkastuksen yhteydessä voitaisiin komission mielestä myös yksinkertaistaa tilatukijärjestelmän toimeenpanoa.

— Lakisääteisiä hoitovaatimuksia ja hyvän maatalouden ja ympäristön vaatimuksia arvioidaan niin, että voidaan paremmin saavuttaa täydentävien ehtojen järjestelmän tavoitteet. Lakisääteisistä vaatimuksista voitaisiin lisäksi poistaa sellaiset vaatimukset, jotka eivät suoraan ole järjestelmän tavoitteiden mukaisia.

— Vaikka komissio ehdottaa tuotannosta irroitettua tuen lisäämistä, komissio kuitenkin toteaa, että tuotantoon sidotut tuet saattavat olla edelleen tärkeitä tietyillä alueilla, joissa tuotantomäärät ovat pieniä ja joissa tuotannolla on taloudellisesti tai ympäristön kannalta tärkeä merkitys. Esimerkkinä mainitaan emolehmätuotanto laajaperäisen tuotannon alueilla.

Markkinatoimenpiteet

— Tiedonannossa komissio ei esitä kiintiöjärjestelmän jatkamista. Jotta järjestelmän päätymisestä aiheutuvia kielteisiä vaikutuksia voitaisiin lieventää, komissio ehdottaa maitokiintiöiden korottamista sekä tarvittavien muiden politiikkatoimien muutosten tutkimista terveystarkastuksen yhteydessä.

— Viljojen interventiojärjestelmiä analysoidaan, ja komissio toteaa, että rehuviljojen intervention osalta paras ratkaisu näyttää olevan vastaavanlaisten ratkaisujen toteuttaminen kuin mitä tehtiin maissin interventiojärjestelmän osalta aiemmin tänä vuonna (interventiojärjestelmä on olemassa, mutta määrä kiintiöidään nollaan). Vehnän interventiojärjestelmän komissio säilyttäisi turvaverkkona.

— Velvoitekesanto markkinainstrumenttina voidaan hylätä, mutta siitä aiheutuneet ympäristöhyödyt tulisi säilyttää. Yhtenä ratkaisuna voisi olla velvoitekesannon korvaaminen paikallisesti kohdennetuilla maaseudun kehittämistoimenpiteillä.

— Muita tiedonannossa mainittuja markkinatoimenpiteitä ovat tarkkelysperunan kiintiöjärjestelmä, tehtaanpalkkio ja tuotantoon sidottu viljelijätuki, kuivattujen rehujen tuki sekä kuitupellavan ja hampun jalostustuki.

Uusiin haasteisiin vastaaminen maaseudun kehittämistoimenpiteillä

— Jäsenmaita tulisi rohkaista käyttämään maaseudun kehittämistoimenpiteitä riskien hallintaan. Toimenpiteet pitäisi kohdentaa kunkin jäsenmaan, alueiden tai tuottajaryhmien omien riskien hallintaan.

— Maaseudun kehittämistoimenpiteitä ehdotetaan suunnattavaksi ilmastomuutokseen sopeutumiseen, parempaan vesienhoitoon, bioenergia-alan ympäristötoimenpiteiden kannustimiksi ja biodiversiteetin suojeluun sekä tutkimuksen ja innovaatioiden (ml. toisen sukupolven biopoltoaineet) kehittämiseen.

— II pilarin eli maaseudun kehittämistoimenpiteiden vahvistamiseksi tiedonannossa ehdotetaan pakollisen modulaatioprosentin lisäystä budjettivuosina 2010—2013 kahdella prosentilla vuosittain.

Yhteenveto

— Yhteenvedossa todetaan, että terveystarkastus merkitsee budjettitarkastelun esivalmistelua. Komissio korostaa, että terveystarkastuksessa ei ole kyse perusteellisesta yhteisen maatalouspolitiikan uudistamisesta, vaikkakin siinä tarkastellaan useita yhteisen maatalouspolitiikan elementtejä.

Valtioneuvoston kanta

Suomi kannattaa nykyisten maatalouspolitiikan toimien arviointia ja kehittämistä. Terveystarkastuksen ei tule kuitenkaan merkitä yhteisen maatalouspolitiikan täydellistä uudistamista. Suomen näkökulma terveystarkastuksessa on arvioida sitä, miten hyvin yhteisessä maatalouspolitiikassa toteutetaan Eurooppa-neuvoston toistuvasti vahvistamaa periaatetta siitä, että maataloutta on voitava harjoittaa koko Euroopan unionin alueella.

Suomi katsoo, että maitokiintiöjärjestelmä on vakauttanut EU:n maitomarkkinoita sekä maa-kohtaisesti että alueellisesti. Tämä on varmistanut maidontuotannon säilymisen erityisesti heikommilla tuotantoalueilla. Suomi kannattaa kiintiöjärjestelmän jatkamista. Mikäli kiintiöjärjestelmästä kuitenkin luovutaan, tulisi kiintiöitä lisätä asteittain riittävän siirtymäkauden kuluessa. Lisäksi epäsuotuisilla alueilla tulisi jo siirtymäkauden aikana voida toteuttaa maidontuotannon turvaamiseksi erityistoimia, kuten esimerkiksi tuotantoon sidottujen tukien myöntäminen. Epäsuotuisiksi alueiksi tulee vuoristoalueiden lisäksi katsoa myös muut vastaavat alueet, ja koko Suomen alueella on voitava toteuttaa erityistoimia.

Yhteisen maatalouspolitiikan markkinoiden hallintamekanismien säilyttäminen jatkossakin turvaverkkona on tärkeää, sillä markkinoilla saattaa esiintyä kriisejä, jotka edellyttävät toimenpiteiden soveltamista. Suomen mielestä ohraa on kohdeltava intervention osalta samoin kuin vehnää.

Kesantovelvoitteesta markkinatoimenpiteenä voidaan luopua. Maaseudun kehittämistoimenpiteillä tulee voida korvata velvoitekesannon poistamisesta aiheutuvat ympäristöhaitat.

Suomi kannattaa komission näkemystä tilatukijärjestelmän yksinkertaistamisesta. Yksi vaihtoehto voisi olla luopuminen historiallisesta tukijärjestelmästä ja siirtyminen kohti jäsenvaltiokohtaista alueellista tasatukijärjestelmää. Suomalaiselle on erittäin tärkeää, että tilatukijärjestelmässä säilyy mahdollisuus tuotantosidonnaisiin tukiin, erityisesti epäsuotuisien alueiden kotieläintuotannossa ja eräiden kasvien tuotannossa (esimerkiksi neuvoston asetuksen EY N:o 1782/2003 artiklan 69 mukaisesti). Täydentävien ehtojen järjestelmää tulee yksinkertaistaa sekä sisällön että hallinnon osalta.

Suomi voi harkita erilaisia malleja suorien tukien ylä- ja alarajojen asettamiseksi. Maaseudun kehittämistoimenpiteissä tulee olla riittävä joustavuus, jotta mahdollisen lisääntyvän modulaation kautta saatava rahoitus voidaan hyödyntää tehokkaasti.

VALIOKUNNAN KANNANOTOT

Perustelut

Komission tiedonannossa on tuotu esiin, että EU:n maatalouspolitiikan terveystarkastusta ei ole tarkoitettu maatalouspolitiikan perusteita muuttavaksi uudistukseksi, vaan kyse on ainoastaan nykyisen politiikan tarkistamisesta. Valiokunta kiinnittää kuitenkin huomiota siihen, että komission linjaukset tulevasta terveystarkastuksesta sisältävät suomalaisen viljelijän ja maamme monien tuotantoalojen näkökulmasta hyvinkin laajoja muutoksia. Markkinajärjestelmiä koskevilla linjauksilla voi siten olla erittäin merkittäviä vaikutuksia Suomen maataloustuotantoon. Valiokunta painottaakin sitä, ettei yhteisön maatalouspolitiikan tulevilla muutoksilla saa heikentää elintarviketeollisuutemme laadukkaan, kotimaisen ja kohtuuhintaisen raaka-aineen saantia siten, että suomalaisen elintarviketun kilpailukyky vaarantuu.

Lähtökohtaisesti valiokunta pitää välttämättömänä, että perusmuistiossakin esitetyn Suomen kannan mukaisesti pidetään kiinni siitä Eurooppa-neuvoston toistuvasti vahvistamasta periaatteesta, että maataloutta on voitava harjoittaa koko Euroopan unionin alueella. Samalla valiokunta kiinnittää huomiota siihen, että vaikka yhteisön maatalouspolitiikan eräänä perustavoitteena on ollut perustamissopimuksesta lähtien maataloustuotteiden saatavuuden turvaaminen, tämä tavoite ei ole mitenkään konkretisoitunut eikä yhteisö ole nähnyt huoltovarmuuskysymyksiä toimintaansa kuuluviksi. Valiokunta painottaakin sitä, että jokaisella valtiolla on oikeus ja velvollisuus huolehtia kansalaistensa elintarvikkeiden saatavuudesta.

Yhteisön nykyinen maatalouden tukijärjestelmä on kohtuuttoman monimutkainen, joten tukijärjestelmää yksinkertaistavat uudistukset ovat sinänsä tarpeen. Erityisesti järjestelmää moni-

mutkaistavat aikaisempien vuosien tuotantoon perustuvat tuet. Selkeämpää olisikin, jos tuet perustuisivat kunkin vuoden tuotantoon eivätkä aikaisempien vuosien tuotantoon. Valiokunta kiinnittää erityistä huomiota lisäksi siihen, että historiallisista syistä johtuu myös Suomen Keski-Euroopan maita huomattavasti alhaisempi EU-rahoitteisen tuen taso ja samalla merkittävä tarve kansalliseen tukeen. Jo ennen maamme liittymistä EU:n jäseneksi yhteistä maatalouspolitiikkaa oli muutettu siten, että korkean satotason maille ns. CAP-tuet, jotka ovat EU:n kokonaan rahoittamia tukia maataloustuotteiden alentuneista hinnoista aiheutuneiden tulonmenetysten korvaamiseksi, muodostuivat matalan satotason maita korkeammiksi.

Suorien tukien järjestelmä

Valiokunta kiinnittää huomiota siihen, että komissio ehdottaa tiedonannossaan tuotannosta irrotetun tuen lisäämistä. Tuotantoon kytkettyä tukea voisi kuitenkin edelleen maksaa esimerkiksi neuvoston asetuksen 1782/2006 artiklan 69 mukaisesti enintään 10 prosenttia jäsenmaan saaman CAP-tuen kokonaismäärästä.

Valiokunta pitää välttämättömänä, että tilatukimallissa säilyy mahdollisuus tuotantoon sidotun tuen maksamiselle usealla tuotantoalalla. Ilman tuotantoon sidottua tukea on vaarana, että tuotantomotivaatio ja siten myös tuotanto maassamme hiipuu. Komission suunnitelmiin artiklan 69 käytöstä tuleekin saada joustoa. Tarvittaessa 10 prosentin raja on voitava ylittää ja tarvittaessa tuotantoon sidottua tukea on voitava kohdentaa myös alueellisesti. Tiedonannossaan komissio on tunnustanut ainoastaan emolehmän tuotannon tarpeen tuotantoon sidottuun tukeen. Valiokunta katsoo, että tuotantoalat, joille tuotantoon sidottu tuki on tarpeen, on tarvittaessa erikseen mainittava lopullisessa päätöksessä, mikäli tuotantoon sidotun tuen maksuun ei muuten saada riittävästi kansallista joustoa.

Valiokunta pitää myös tarpeellisenä täydentävien ehtojen järjestelmän yksinkertaistamista. Tuen ehdoksi asetettavia lakisääteisiä vaatimuksia ei tule lisätä, ja nykyisistä vaatimuksista tu-

lee poistaa sellaiset vaatimukset, jotka eivät tue järjestelmän tavoitteita.

Markkinatoimenpiteet

Maidontuotanto

Valiokunta kiinnittää huomiota siihen, että maitokiintiöjärjestelmä päättyy voimassa olevien säännösten mukaan keväällä 2015 (neuvoston asetus (EY) N:o 1788/2003). Tiedonannossa komissio ei esitä kiintiöjärjestelmän jatkamista. Jotta järjestelmän päättymisestä aiheutuvia kielteisiä vaikutuksia voitaisiin lieventää, komissio ehdottaa maitokiintiöiden korottamista sekä tarvittavien muiden politiikkatoimien muutosten tutkimista terveystarkastuksen yhteydessä. Tällaisia toimia voisivat olla esimerkiksi erityisillä alueilla neuvoston asetuksen (EY) N:o 1782/2003 artiklan 69 mukaiset tukitoimet ja sellaiset maaseudun kehittämistoimenpiteet, joilla pyritään kehittämään maitotaloustuotteiden lisäarvoa.

Valiokunnalle toimitetussa selvityksessä on kiinnitetty huomiota siihen, että yhteisössä tehdyn tutkimuksen mukaan kahden prosentin vuosittainen kiintiöiden lisäys aiheuttaisi vähiten markkinahäiriöitä ja tuottajahinta laskisi vain neljä prosenttia. Saman tutkimuksen mukaan maidontuotanto nousisi Suomessa 18 prosenttia. Valiokunta korostaa kuitenkin sitä, että tutkimus antaa täysin vastakkaisen tuloksen kuin Suomessa tehdyt tutkimukset, joiden mukaan tuotanto Suomessa laskee kiintiöjärjestelmän poistuessa ja maidon hinnan alentuessa. Suomessa jo 10 prosentin alennus maidon tilityshinnassa leikkaisi maatalouden kannattavuuskirjanpitoaineiston mukaan laskennallisen keskiarvomaitotilan yrittäjätuloa 20 prosenttia eli lähes 6 000 euroa. Kansallisten tutkimusten mukaan maitotuotteiden hintojen aleneminen 15 prosentilla vähentäisi tuotantoa eniten Pohjois-Suomessa ja Etelä-Suomessa (AB-tukialueet). Jäljelle jäävä tuotanto keskittyisi nykyisille vahvoille tuotantoalueille Pohjanmaalle ja osin Pohjois-Savoon. Valiokunta painottaa tässä yhteydessä sitä, että Pohjois-Suomessa ainoa ilmastollisesti soveltuva maatalouden tuotantomuoto

on korsirehun viljelyyn perustuva maidontuotanto. Maidontuotanto on jo nyt Suomessa laskenut vuodesta 2001 yli kuusi prosenttia eli noin 150 miljoonaa litraa. Maakiintiön alitus tulee kuluvalla kiintiökaudella olemaan samansuuruisen.

Edellä esitettyyn viitaten valiokunta toteaa, että maitokiintiöjärjestelmä on toiminut Suomessa tarpeellisena turvaverkkona maidontuotannossa. Järjestelmä on taannut tuotannon säilymisen myös korkean kustannustason maassa, tasapainottanut markkinoita sekä ylläpitänyt osaltaan tuottajahintatasoa. Suomalaisten maitotilojen tuotantokustannukset investoinneillakin tiloilla ovat korkeammat kuin vastaavan kokoisilla tiloilla Keski-Euroopassa. Valiokunta pitääkin välttämättömänä, että Suomi ajaa kaikin keinoin kiintiöjärjestelmän säilyttämistä.

Mikäli kiintiöjärjestelmästä luopumista ei voida mitenkään yhteisön päätöksenteossa estää, tulee uuteen järjestelmään siirtymisen tapahtua kiintiöiden maltillisella lisäämisellä markkinatilanteen huomioivalla tavalla. Pääpaino asiaa koskevissa neuvotteluissa on tuolloin pantava kiintiöistä luopumisesta aiheutuvien kielteisten vaikutusten poistamiseen. Ensisijaisesti näiden toimien rahoittaminen on toteutettava yhteisön varoin. Kielteiset vaikutukset tulee kompensoida tuottajille tavalla, joka on sidottu tuotantoon. Tällaisia keinoja ovat joko litra- tai eläinkohtainen tuki. Ensisijaisesti tuen tulee korvata epäsuotuisten alueiden kustannushaittaa ja laskennallista hinnan alenemaa, mutta kiintiöihin panostaneiden tilojen tilanne tulee myös ottaa huomioon. Maamme maidontuotannon elinvoimaisuuden turvaamiseksi yhteisön erityisalueille kohdistaman tuen on oltava tuotantoon sidottua, riittävästi mitoitettua ja pitkäaikaista. Myös mahdollisuudet maaseudun kehittämishojelmien kautta toteutettaviin toimiin on selvitettävä.

Valiokunta pitää myös välttämättömänä, että kansallisen tuen maksaminen maamme maidontuotannolle mahdollistetaan maamme maakiintiön määrään saakka. Pohjoisen tuen päätöksessä on rajattu maidon tuotannon enimmäismääräksi 1 776 765 tonnia, mikä toisaalta on jo nyt

rajoittanut maamme nykyisen maakiintiön käyttöä, koska AB-tukialueen alentunutta tuotantoa ei ole voitu korvata kannattavalla tuotannolla C-tukialueella (koska kansallista tukea ei ole ollut mahdollista maksaa).

Valiokunta kiinnittää huomiota siihen, että Suomen maidonjalostuskapasiteetti on rakennettu nykyisille maidontuotantomäärille ja laitokset on sijoitettu tuotantoa vastaavasti. Tämänkin vuoksi on tärkeää, että koko Suomi katsotaan epäsuotuisaksi alueeksi ja oikeutetuksi oletettua maidon hinnan alenemista vastaavaan kompensatiotukeen.

Valiokunta painottaa lisäksi sitä, että markkinainterventioista on tärkeää säilyttää turvaverkkoina vientituki ja voimavarastointijärjestelmät. Vuonna 2007 oli poikkeuksellisen hyvä markkinatilanne. Maitotuotteiden kansainvälisiin markkinoihin liittyy epävarmuutta luovia tekijöitä.

Kasvituotanto

Valiokunta toteaa, että maatalouspolitiikan markkinoiden hallintavälineet, kuten interventio, yksityisen varastoinnin tukijärjestelmät ja vientituet, ovat tärkeitä äärimmäisissä ilmasto-olosuhteissa ja EU-alueen äärilaidalla toimivalle maamme elintarviketuotannolle. Valiokunta pitääkin tärkeänä, että jatkossakin on olemassa keinoja, jotka toimivat kriisitilanteissa turvaverkkona ja tasapainottavat markkinoita. Sen vuoksi viljan interventio tulee säilyttää vehnän lisäksi myös muilla viljalajikkeilla. Mahdollisuus yksityisen varastoinnin tukeen tulee samoin säilyttää yhtenä keinona markkinoiden tasapainottamiseksi ja vientitukia tulee voida maksaa niin kauan kuin yhteisön ja maailmanmarkkinahintojen välillä on eroja ja tukien maksaminen on kansainvälisten sopimusten mukaan mahdollista.

Valiokunta toteaa, että yhteisön kotieläintuotanto on riippuvainen kolmansista maista tuotavista valkuaiskasveista ja valkuaispitoisesta rehusta. Rehuraaka-aineen hinnat ovat kohonneet voimakkaasti viimeisen vuoden aikana. Vaikka yhteisön tuotannolla ei pystytty tyydyttämään kotieläintuotannon valkuaiskasvien tarvetta, hel-

pottavat kuivattujen rehujen ja valkuaiskasvien tukijärjestelmät osaltaan valkuaiskasvien saataavuutta EU-alueella.

Valiokunta korostaa sitä, että tärkkelysperunaa koskevat ehdotukset voivat muodostua kohdalokkaiksi suomalaiselle tärkkelysuotannolle. Mikäli tärkkelysperunan kiintiöjärjestelmä lakautetaan ja tuki irrotetaan tuotannosta, alan tuotanto loppuu Suomesta. Ilman erityisjärjestelyjä sokeriuudistuksen kaltainen tilanne toistuisi siten tärkkelysuotannossa. Perunatärkkelyksen tuotannon jatkuminen tulee turvata esimerkiksi nykyiseen tuotantokiintiöjärjestelmään perustuvalla tukirahoituksella ja riittävän pitkällä siirtymäajalla.

Valiokunta pitää lisäksi tärkeänä, että energiakasvituotantoa voidaan tukea myös jatkossa.

Muut ehdotukset

Komissio ehdottaa suorien tukien leikkausta ja maaseudun kehittämispolitiikan vahvistamista (ns. modulaatio). Valiokunta katsoo, että viljelijätukia ei tule leikata, vaikka sinänsä on tarpeen vastata uusiin haasteisiin (muun ohella ilmastonmuutos, bioenergia ja vesien hoito) maaseudun kehittämispolitiikan avulla. Uusiin haasteisiin vastaaminen on toteutettava ensisijaisesti kannustimien avulla (kehittämistoimenpiteet) eikä pakollisten vaatimusten (täydentävät ehdot) kautta.

Komission mielestä jäsenmaita tulisi rohkaista käyttämään maaseudun kehittämis-toimenpi-

teitä riskien hallintaan. Valiokunta pitää kuitenkin tärkeänä, että yhteisön yhtenäisiin riskienhallintatoimiin suhtaudutaan varauksellisesti. Ensisijaisesti toimenpiteet on toteutettava vapaaehtoisuuden pohjalta jäsenmaiden tarpeiden näkökulmasta. Esimerkiksi eläintautiriskien osalta pohjoismainen toimintatapa on ollut ennaltaehkäisyyn panostaminen. Eräissä maissa tältä osin on sen sijaan haluttu panostaa jälkikäteistoimiin (rokotusohjelmat). Yhteisön laajuiset yhtenäiset toimenpiteet eivät siten näissä kysymyksissä muodostuisi toimiviksi kaikissa jäsenmaissa. Toisaalta valiokunta pitää tärkeänä, että uudistuksessa otetaan huomioon myös yhä lisääntyvät sääriskit ja kaupan kansainvälistymisestä aiheutuvat markkinariskit.

Lausunto

Lausuntonaan maa- ja metsätalousvaliokunta ilmoittaa,

että valiokunta yhtyy asiassa valtioneuvoston kantaan painottaen edellä esitettyä ja erityisesti sitä, että Suomen tavoitteena tulee olla yhteisön maitokiintiöjärjestelmän säilyttäminen. Tilanteessa, jossa yhteisö olisi kuitenkin poistamassa maidontuotannon kiintiöjärjestelmää, on ehdottoman välttämätöntä varmistaa maamme maidontuotannon turvaavat lisätukitoimenpiteet.

Helsingissä 21 päivänä helmikuuta 2008

Asian ratkaisevaan käsittelyyn valiokunnassa ovat ottaneet osaa

pj.	Jari Leppä /kesk	Klaus Pentti /kesk
vpj.	Pertti Hemmilä /kok	Petri Pihlajaniemi /kok
jäs.	Hannu Hoskonen /kesk	Erkki Pulliainen /vihr
	Anne Kalmari /kesk	Kari Rajamäki /sd
	Johanna Karimäki /vihr	Arto Satonen /kok
	Esa Lahtela /sd	Katja Taimela /sd
	Mats Nylund /r	vjäs. Matti Kangas /vas.

Valiokunnan sihteerinä on toiminut

valiokuntaneuvos Carl Selenius.

ERIÄVÄ MIELIPIDE

Lausunnon ponnassa olisi tullut todeta:

Suomi ei hyväksy kansallisten maitokiintiöiden purkamista. Maitokiintiöiden poistaminen vaarantaa vakavasti Suomen asemaa maidontuottajana ja maataloustuotannon työvaltaista

perustaa. Suomen hallituksen on aktiivisesti vaikutettava komissioon, jotta Eurooppa-neuvoston linjaukset maidontuotannon säilymisestä erityisesti heikommilla tuotantoalueilla varmistetaan.

Helsingissä 21 päivänä helmikuuta 2008

Kari Rajamäki /sd
Esa Lahtela /sd

Katja Taimela /sd
Matti Kangas /vas